

Vir Elize, Mia en Emma –
wat keer dat ek onsigbaar raak.

© Publikasie: LAPA Uitgewers (Edms.) Bpk.
Bosmanstraat 380, Pretoria
Tel. (012) 401 0700
E-pos: lapa@lapa.co.za
© Teks: Jaco Jacobs 2015
© Gallo Images/Getty Images/Altrendo

Geset in 12 op 16 pt ITC Bookman
Omslagontwerp deur Zinelda McDonald
Grafiese uitleg deur Full Circle
Gedruk en gebind deur Novus Print, 'n afdeling van Novus Holdings

Eerste druk 2015
Tweede druk 2016
Derde druk 2017
Vierde druk 2018
Vyfde druk 2018
Sesde druk 2019
Sewende druk 2020

ISBN 978 0 7993 7396 7

© Alle regte voorbehou. Geen gedeelte van hierdie boek mag op enige manier gereproduseer word sonder die skriftelike

in
GOETIE DAG
VIR
BOOMKLIM

JACO JACOBS

LAPA Uitgewers
www.lapa.co.za

1

Skottelgoed

“Hei, jou dowe doofus, het jy nie die deurklokkie gehoor nie?”

Ek kners op my tande en spuit ’n groen Sunlight Liquid-blerts in die wasbak.

As iemand so iets vir jou skree, is daar ’n paar goed wat jy kan doen.

Opsie een is dat jy kan maak of jy regtig doof is en dit ignoreer. Wat nie ’n goeie idee is as dit jou ouer broer is wat die skreewerk doen nie. In elk geval nie as jy ’n ouer broer soos Donovan het nie.

Opsie twee is dat jy kan dreig om die ou wat so vir jou skreeu se neus te breek as hy jou weer ’n doofus noem. Wat in hierdie geval net plein dom sal wees. Donovan het provinsiale kleure in swem, hy oefen elke dag met gewigte en hy drink van daardie proteïendrankies wat jou moewiese spiere gee. Boonop het hy op vyftien die kuns van die wedgie vervolmaak. Al die onderbroke in my kas is al verrek.

Opsie drie is dat jy die ou wat so skreeu vriendelik daarop kan wys dat die persoon wat die deurklokkie gelui het, beslis nie op soek is

na jóú nie, aangesien jou beste (en enigste) pel die Desember vakansie saam met sy ouers Amerika toe is. Die kans is weer eens baie goed dat jy 'n wedgie vir jou moeite gaan kry.

Opsie vier is dat jy die normale pecking order kan gebruik en jou kleinboetie beveel om die deur te gaan oopmaak. In ons geval bestaan die normale pecking order nie meer nie. Adrian is net nege jaar oud, maar hy het sy beursie gebruik om vir hom 'n plek bo my in die pecking order te koop. Om 'n lang storie kort te maak: Ek is tans my kleinboetie se persoonlike slaaf. As ek die vakansie enige saggeld wil hê, beter ek sorg dat ek hom nie kwaad maak nie.

Opsie vyf is dat jy die skottelgoed los, jou hande afdroog en die deur gaan oopmaak.

Raai watter opsie kies ek.

Die meisie op ons stoep lyk 'n bietjie ouer as ek. Sy het 'n kort rompie aan, haar bruin hare is in 'n poniestert vasgemaak en sy praat in vraagtekens. Haar draadjies flits in die son toe sy senuweeagtig glimlag.

"Haai? Uhm ... ek is op soek na Donovan? Adrian het my ... uhm ... genooi?"

Ek sug. "Donovan, jy't nog 'n kliënt!"

Die meisie trap ongemaklik rond en bloos bloedrooi.

As my ma en pa uitvind wat helder oordag by ons huis aangaan, sal hulle sielkundige berading nodig hê. Gelukkig werk hulle albei bedags

en is hulle salig onbewus daarvan dat hulle jongste seun hulle oudste seun aan skoolmeisies uitverhuur. Daar's 'n woord daarvoor, en dis onwettig. Maar Adrian sê ek is simpel, dis net 'n onskuldige opleidingskursus.

Adrian is die soort negejarige wat woorde soos "opleidingskursus" ken. My pa sê hy gaan op agtien óf 'n miljoenêr wees óf sy eerste tronkstraf uitdien.

My kleinboetie is die rykste negejarige wat ek ken. Dit het al op kleuterskool begin, toe hy begin het om in die rugbyseisoen sy maatjies te laat wed op wie die naweek se wedstryde sou wen. Hy het 'n hele klompie geld gemaak voordat 'n ontstoke ma daarvan uitgevind het.

Adrian is ook die enigste kind wat ek ken wat uit 'n kleuterskool geskors is. Nie eens die feit dat my ma 'n advokaat is, kon hom red nie.

Die grootste deel van sy geld verdien hy deesdae deur goedkoop lekkers aan die skoolsnoepie te verskaf. Altans, ons vermoéd dis hoe hy die meeste van sy geld verdien.

Adrian is gedurig met allerhande geheimsinnige geldmaakplanne besig. Pa sê hy wil eerder nie van alles weet nie. Sy nuutste plan (Adrian s'n, nie my pa s'n nie) is om Donovan uit te huur vir soenlesse.

Jip, meisies soos die een met die draadjies wat hier op ons voorstoep staan en bloos, betaal vir die voorreg om my oudste broer te soen.

Donovan het 'n jaar gelede skielik haarjel begin gebruik, met gewigte begin oefen en in 'n meisiemagneet ontpop. In die middag wanneer hy swem oefen, is daar 'n hele skare meisies wat by die skoolswembad uithang om hom in sy Speedo te sien. Hy het al meer meisieharte gebreek as wat Chad le Clos swemrekords gebreek het. Dit lyk asof die meisies nie hulle les leer nie, want daar is tot dusver hierdie vakansie elke dag ten minste drie of vier wat kom vir soenlesse. Hulle verdwyn 'n halfuur lank saam met Donovan na ons swembad se lapa, en wanneer hulle daar uitkom, is hulle lipstiffie gesmeer en hulle glimlag van oor tot oor.

Ek het geen benul hoeveel Adrian vir die soenlesse vra en watter persentasie van die geld Donovan kry nie. Dalk doen Donovan dit net vir die lekkerte, want hy het deesdae meisies op die brein. En swembadchloor. G'n wonder hy het vanjaar graad nege op sy Speedo se agterkant deurgeskuur nie.

Die meisie op die stoep vee selfbewus oor haar rompie. Dit lyk asof sy lus het om weg te hardloop. As Donovan soveel tyd met sy skoolboeke by sy lessenaar spandeer as wat hy met sy haarjel en kam voor die spieël spandeer, het hy sweerlik met 'n onderskeiding of drie gespog. Hy vat behoorlik sy tyd, maar ek nooi nie die meisie op die stoep binne nie. My ma is nie verniet 'n advokaat nie. Ek weet wat die woord

“medepligtige” beteken. Ek wil net mooi niks met Adrian en Donovan se kassige “opleidingskursusse” te doen hê nie.

Uiteindelik maak Donovan sy verskyning. Sy hare is perfek gejel en hy ruik na daardie duur naskeermiddel wat Ma vir Pa vir sy verjaardag gekoop het.

“Haai,” groet hy die meisie met ‘n breë glimlag en stoot my eenkant toe soos ‘n deurstop wat in sy pad is. “Kom ons gaan sit sommer buite by die lapa.”

Die meisie giggel senuweeagtig en word nog ‘n skakering rooier voordat hulle in die gang af verdwyn.

Met ‘n sug maak ek die voordeur toe en loop terug kombuis toe.

Buite in die tuin tsjk-tsjk die swembadpomp.

Die yskas brom soos ‘n kat wat spin.

By die voorhekkie blaf Brolloks vir die dominee se vrou wat met haar wolfhond verbygestap kom.

‘n Paar minute later kom Adrian die kombuis binnegestap. “Hoe ver is die skottelgoed, Mar-nus?” vra hy met ‘n baasspelerige stem terwyl hy die lemoensap uit die yskas haal.

Ons drie is veronderstel om beurte te maak om elke dag die kombuis op te ruim. Ek het egter aan die begin van die vakansie my sakgeld vooruit gebedel en ‘n tweedehandse PSP by Adrian gekoop. Hy het dit weer by een van sy

vriende gekoop. Ná 'n week het die ding gebreek, maar Adrian het geweier om my geld terug te gee, want hy sê ek het dit voetstoots gekoop. Ek is nie eens seker wat daardie woord beteken nie. Al wat ek weet, is ek moet elke dag die skottelgoed was en die kombuis skoonmaak in ruil vir sakgeld van my negejarige boetie.

My lewe suig.

Dis amptelik die goorste Desember vakansie ooit.

Ek wens ons kon soos gewoonlik by die see gaan vakansie hou het, maar my ma en pa het besluit ons gaan volgende Junie drie weke lank Wildtuin toe, en daarom kon hulle nie hierdie Desember verlof insit nie. My ma is buitendien besig met 'n Baie Belangrike Hofsaak en my pa hoop vanjaar se Kersinkopies gaan sy sportwinkel van ondergang red, so verlof is buite die kwessie.

Die deurklokkie begin weer "Jingle Bells" speel. My pa het laas naweek ons deurklokkie vervang met een wat net Kersfeesdeuntjies speel. Dit is sy patetiese manier om 'n bietjie Kersfeesgees in die huis te kry. Ek vermoed teen Junie volgende jaar, wanneer ons Wildtuin toe gaan, sal die deurklokkie nog steeds "Jingle Bells" speel, want laas jaar teen Paasfees het niemand nog daarby uitgekom om die vorige jaar se Kersboom weg te pak nie.

"Gaan jy nie oopmaak nie?" vra Adrian. Hy

mors 'n blerts lemoensap op die tafel. Die tafel wat ék natuurlik pas skoongemaak het.

Ná hierdie vakansie gaan ons tandartsrekening hemelhoog wees, want ek is seker ek gaan my tande tot stompies kners.

Ek droog weer my hande aan die vadoek af en stap voordeur toe.

Waar daar natuurlik nog 'n meisie wag toe ek die deur oopmaak.

Hierdie een is blond en lyk omtrent so oud soos ek. Die eerste ding wat jy van haar raaksien, is haar oë. Groot en helderblou, met donker wimpers.

"Jammer, Donovan is nog besig," brom ek. "Jy sal jou beurt moet afwag."

'n Frons verskyn tussen haar oë. "Watse beurt? En wie's Donovan?"

"Is jy nie hier vir die soenlesse nie?" vra ek.

Links van die frons lig haar een wenkbrou 'n sentimeter of twee en sy glimlag so 'n halwe glimlaggie. "Soenlesse?"

My gesig begin gloei. "Uhm ... vergeet dit. Jammer. Kan ek help?"

"Sal jy my petisie teken?" vra sy en hou 'n papier na my toe uit.

Verbaas kyk ek na die bladsy. Dit lyk asof dit uit 'n notaboek geskeur is. Daar is 'n ry handtekening, adresse en telefoonnommers daarop.

"Ek dink nie so nie," sê ek. My ma sê altyd 'n mens maak nooit jou handtekening op 'n stuk

papier voordat jy elke enkele woord verstaan wat daarop geskryf is nie. Dis natuurlik by haar wat Adrian woorde soos “voetstoots” leer.

“Dis vir ‘n goeie doel,” sê die meisie.

“Watse doel?” vra ek.

Haar halwe glimlag word ‘n hele glimlag. “As jy wil, kan ek jou gaan wys.” Sy beduie na die afdrooglap in my hand. “Of wil jy liever eers die skottelgoed klaar afdroog?”

My gesig word nog ‘n paar grade warmer. “Uhm ... ek weet nie ...”

Ek is nog besig om ‘n verskoning uit te stotter toe sy saggies begin lag. Haar kop is effens vooroor gebuig en sy hou haar hand voor haar mond, maar ek kan die terg in haar oë sien. “Komaan, ek is seker die skottelgoed kan ‘n paar minute wag. As ek jou gewys het waarom die petisie gaan, sal jy dit beslis teken.” Sy vat my hand en trek my in die rigting van die voorhekkie. “O ja, my naam is Leila.”